

Hoofdstuk 3

Het ongeluk

Ilse lag al een hele poos wakker in bed. Tijdens de zomer was het dag en nacht warm op de kleine zolderkamer. En de doek die ze provisorisch als gordijn had opgehangen kon het felle daglicht niet tegenhouden. Door de warmte sliep ze vaak licht en onrustig en ze droomde veel. Maar hoewel de herinneringen aan de droom van de afgelopen nacht al waren vervlogen, wist ze nog wel dat die droom anders was geweest dan de rusteloze dromen die ze gewoonlijk had.

Ilse stond op en gebruikte water uit het kraantje van de wastafel op haar kamer om zich te wassen en op te frissen, want ze had geen badkamer met douche of bad.

Als ontbijt at ze een mandarijntje en een boterham. Helaas had ze geen broodbeleg. Toen het nog koeler was geweest, had ze steeds alleen boter op haar brood gesmeerd, maar nu had ze zelfs dat niet meer. Want ze had geen koelkast en haar laatste boter was al weken geleden gesmolten en bedorven. Ze weerstond de verleiding om een tweede boterham te eten. Die nam ze mee als lunch.

Even later daalde ze in haar witte uniform de trappen af. Die waren steil en smal en hoog en hadden geen leuning. Haar hand gleed mee over de muur om haar evenwicht te bewaren. Haar voetstappen klonken hard op de houten treden die kaal en versleten waren, en echoden dof in de holte van het trappengat.

Buiten op straat deed het licht eerst even pijn aan haar vermoeide ogen, maar toch was het er koeler en aangener dan op haar benauwde zolderkamer. Ze moest te voet naar Meliodana en het was een half uur lopen, dus ze zette er meteen flink de pas in. Het was nog vroeg. Op straat was het rustig en het ochtendlicht was helder. Het laatste deel van haar wandeling voerde door een laan waar alleen berken stonden, op gelijke afstanden van elkaar. De witte stammen gleden in een slaperige regelmaat langs haar heen, en de schaduwpatronen van hun bladerkronen wiegden dromerig op de grond voor haar voeten.

Haar maag rommelde alweer toen het vijf verdiepingen tellende verzorgingshuis voor haar opdoemde. Maar ze wilde het sneetje brood dat ze bij zich had bewaren voor tussen de middag. Misschien dat ze het droge stuk brood dan kon beleggen met iets dat overbleef van het ontbijt of de lunch

die ze straks aan de bewoners zou serveren. Maar haar gedachten waren nu wel bij een voorraad koekjes die ze boven wist te liggen.

De liften lieten minutenlang op zich wachten. De lampjes die de verdiepingen aangaven lieten geen beweging zien. Alleen denkend aan de koekjes die boven op haar lagen te wachten, verloor Ilse haar geduld en nam de trap naar de derde verdieping. Daar aangekomen was ze licht in haar hoofd door het karige ontbijt en de inspanning van die vroege ochtend. Leunend op de reling van de trap rustte ze even. Maar de zonnestralen, die dwars door het glazen trappenhuis heen vielen en de chromen trapleuningen en het geboende linoleum op de vloer deden schitteren, maakten het alleen maar erger. Slapjes en duizelig liep ze de schaduwrijke gang van haar afdeling in.

De deuren naar de kleine keuken en de zusterpost daarnaast stonden open. In de keuken was niemand. Ze spiekte om de hoek in de zusterpost, maar ook daar was niemand. Ze glipte de keuken binnen. De broodmaaltijden en de warme maaltijden werden ergens anders in een grote keuken bereid. Maar de koekjes die op de koffierondes aan de bewoners werden geserveerd bevonden zich in dit keukentje, en Ilse wist precies waar. Ze nam een pak koekjes van de voorraad en scheurde het open. Ze luisterde nog even goed of ze niemand aan hoorde komen in de gang, want ze wist dat dit niet de bedoeling was van de koekjes. Maar ze had echt heel veel honger. Ze moest iets eten.

Ze stak het eerste koekje in haar mond, kauwde snel en slikte het door. Dat was goed. Ze stak nog een koekje in haar mond, maar na een paar keer kauwen stopte ze en luisterde weer. Er kwam niemand aan en ze at het koekje verder op. En toen nog één, en nog één, en nog één. En ineens was het pakje leeg. Ze opende de prullenbak en gooide de lege wikkel erin. Een seconde keek ze ernaar en duwde toen de wikkel dieper weg, onder het andere afval.

'Wat doe je?'

Als een losschietend elastiekje kwam Ilse overeind en keek op. Sabine stond in de deuropening naar haar te kijken.

'Niks,' zei Ilse geschrokken.

'Meid, wat zie je bleek,' zei Sabine, 'Gaat 't wel goed met je?'

Ilse knikte. 'Niet zo goed geslapen, geloof ik.'

'Door de warmte?' vroeg Sabine, 'Of komt het door die lul van gisteren?'

'Die lul van ...?' vroeg Ilse fronsend.

'Randolf. De man van Annette?' zei Sabine toen Ilse het nog niet begreep. 'Of "Dolini" zoals hij zelf genoemd wil worden.' Op "Dolini" had ze spottend met haar ogen gedraaid. 'Maar iedereen zegt gewoon "Randolf" of "die lul",' voegde ze eraan toe.

Maar Ilse wilde het niet over Randolf hebben. 'Nee, de warmte,' zei ze.

Hoofdstuk 6

Katti

Achter Katti zag Ilse de takken van de grote appelboom. Ze lag op haar rug in het gras. Maar de zon was weg en het was schemerig onder de boom. Ze voelde krachtige windvlagen die haar klamme huid afkoelden. Ze probeerde overeind te komen en Katti greep haar vast en trok haar in een zittende positie.

'Wat is er met je?' vroeg Katti benauwd. 'Ben je flauwgefallen?'

'Nee. In slaap gevallen.'

'Kun je opstaan? We moeten naar binnen. Het gaat onweten.'

Ilse krabbelde overeind en stond op. Ze had verwacht zwak en moe te zijn, maar ze voelde zich wakker en sterk. Het slapen had haar goed gedaan. Samen liepen ze in een draf naar de open schuifdeuren. De vitrages golfd en sloegen in de wind. Ilse hield de gordijnen tegen, terwijl Katti de deuren dichtschreef.

Ilse keek naar buiten. Daar was de hemel donkergrijs en een groene gloed scheen over de wereld. Het onnatuurlijke licht deed denken aan de ogen van het meisje en de droom werd weer opgeroepen. De vreemde droom die ze al vaker had gehad. Of nee, de droom was verdergegaan waar een eerdere droom was achtergebleven.

Het was duidelijk waar Morkom vandaan was gekomen. Regelrecht uit Ilse's oude sprookjesboek. En de man met de sprankelende, zwarte ogen was een paradoxale samensmelting van Peter en Randolph. Maar ook in Morkom was iets van Randolph terechtgekomen. Want wat Morkom bij haar had gedaan, had iets weg van de streken die Randolph haar had geleverd. Maar het meisje? Waar kwam het meisje vandaan?

'Ilse, gaat het wel met je?' Katti klonk nog steeds bezorgd.

De grijze duisternis met het jadegroene licht was onheilspellend en betoverend. Met moeite rukte Ilse haar blik los van buiten om Katti aan te kijken. Het viel haar nu pas op dat Katti's ogen groen waren. Zou het meisje Katti's droomschaduw kunnen zijn?

'Ilse?' zei Katti, terwijl ze Ilse onderzoekend aankeek. 'Gaat 't?'

Ilse schudde de droom van zich af. 'Ja, 't gaat prima.'

Buiten flitste het weerlicht. 'Peter moest onverwachts eerder weg,' zei Katti. Gerommel van donder in de verte. 'Hij kon je niet vinden, dus hij vroeg mij om je te gaan zoeken.'